

Edicija
RAMONDA

Talija Milošević
ČETRDESET DANA METAMORFOZE

Copyright © Talija Milošević, 2026.
Copyright © ovog izdanja MediaSfera izdavaštvo, 2026.

Fotografija na koricama: Miroslav Miki Đorđević (1954–1992), iz ciklusa „Metamorfoze”, 1978, litografija, 5/15

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene saglasnosti autora i izdavača.

Talija Milošević

ČETRDESET DANA METAMORFOZE

Pripovetke

2026.

Svetlo ovde zahteva senku onde.
Virdžinija Vulf

Uvodna reč urednice

Ko sam ja kada stanem pred ogledalo? Da li se imaginarni lik koji sam u svojim očima kada sam našminkana, sređena, razlikuje od onog kada sam gola, bez šminke? Jesam li lepša ili ružnija od lika koji moje oči vide kada pogledaju odraz u ogledalu? Ili fotografiju? Jesam li ja ona koja sam u svom snu? I da li ikad, ikad ugledam svoje nagone, zavisnosti, parazita ili predatora u sebi, ili sam ja zaista iznad svega toga? Inteligencija pomaže, obrazovanje je dobrodošlo, a mašta neophodna da – šta? Da prevaziđem svoje slabosti, da se izborim s njima, ili da ih zamaskiram i nekom logičkom konstrukcijom ih zaklonim od svojih očiju?

A mogu sve to da vidim kod drugih. Taj nagon, koji nas tera u nešto, koji je jači od brige za sebe, od nameranih izbora... Koji nekoga tera da stvara, a drugog da... ma, da radi što ne želi, ali mora. Da li je taj nagon moje skriveno ja? Kako da ga vidim kada je skriveno? Kako da se suočim sa smrću – svojom ili onih bez kojih ne postojim – ako ne vidim i to skriveno? Kada oni bez kojih nema ni mene ovakve, kakva god da sam, nastave da postoje u meni iako ih nema više.

Da li pomaže ako posmatram kako druge pokreće ono što kriju? Da, jer mehanizam koji prepoznam

mogu da uništim. Ili bar da uništavam. Prvi naslov ove zbirke bio je „Ono što skrivamo, to jesmo”. Ali dok je nastajala, zbirka se pretvorila u nešto više od dokumentovanja onoga što krijemo sami od sebe. Pretvorila se u svedočanstvo o metamorfozi žene.

Glad

Restoran je bio od onih skupih, gde se čuje kako soja-sos kaplje u japanski porcelan.

Direktor bolnice, širokih ramena i samouverenog glasa, pričao je o broju pacijenata koje imaju godišnje. Dva hirurga sedela su naspram Jane, usredsređena na tanjiriće pred sobom, nastojeći da sakriju svoju nevičnost u držanju štapića dok hvataju nigiri. Čudnovat prizor jer bi ortopedi morali da barataju štapićima s preciznošću. Ali očekivan i planiran. Jana je s namerom izabrala ovaj restoran, prostor gde se njihova sigurnost topi u egzotici.

S bogovima u belom nije lako pregovarati, naročito ne s hirurzima prestižne privatne klinike.

- Naši novi modeli su lakši za ugradnju, a postoperativni oporavak je kraći najmanje pet dana - rekla je mirno spuštajući pogled na dosije koji je već treći put otvorila pred njima.

- S tolikim brojem pacijenata godišnje ušteda, a time i zarada postaju značajne. Nakon sastanka poslaću vam detaljne proračune naših stručnjaka - dodala je Jana s blagim osmehom osobe koja je naučila da ne popušta.

Njeno lice nije odavalo nijednu misao, nijednu reakciju.

Obukla je tamnoplavu haljinu, koja je savršeno pratila liniju njenog vitkog tela, a preko nje uski sako u istoj boji, od istog materijala. Na sebi je nosila samo diskretne biserne minđuše i *roleks* sat. Tamne, skoro crne oči istakla je šminkom, a plavu kosu je podigla u punđu, što je njenom izgledu dodavalo dozu iskustva i strogosti. Tek je prešla tridesetu, morala je da izgleda ozbiljno, kao neko kome se veruje. Poverenje se u njenom poslu prodavalo skuplje od samih proteza.

Sve na njoj bilo je svedeno, proračunato – osim onog nevidljivog nemira koji ju je kidao ispod kože. Ali to je samo ona znala.

Jedan od hirurga se nasmešio.

– Čuli smo dobre stvari o Vama, Jano. I o Vašim rezultatima.

– Verujem da niste čuli sve – rekla je uz ton koji razbija mušku samouverenost bolje od ijednog argumenta.

Direktor bolnice se zagrcnuo pirinčem pa je skrenuo temu na evropsko tržište.

– Jano, Vaša firma je vodeća u svetu. Posluje na svim kontinentima. Kako uspevate da prilagodite ponude manjim tržištima? Mi ipak ne možemo da plaćamo proteze kao što to radi jedna Nemačka.

– A opet – odgovorila je – celokupna operacija koju vaši pacijenti plaćaju privatno nije nimalo jeftinija od one u Nemačkoj, koju tamo pokriva socijalno osiguranje.

Smeli su da je potcene samo jednom. Nakon toga razgovor je bio njen. Tada bi blistala. Iznosila brojke, pokazivala grafikone iz dosijea, navodila reference iz glave, a sve s onom vrstom ubedljivosti koja ne ostavlja prostor za sumnju.

- Pored toga, cene koje vam nudimo su osetno niže nego u Nemačkoj - dodala je. - Naši ekonomisti su se pobrinuli da to ostane tako samo za vašu kliniku. A od nižih cena i naših premijum proizvoda vi profitirate.

Svakom njihovom „ali“ odgovarala bi tišinom od dve sekunde pa rečenicom koja bi ih razoružala. Zнала je: važnije je izgledati mirno nego biti miran.

Ipak, dok je govorila, osećala je u stomaku lagano grčenje.

Pogledi hirurga postajali su nestrpljivi. Jana je znala šta očekuju. Bilo je vreme da izuče najveći adut iz rukava. Ili, u ovom slučaju, iz velike kožne tašne.

- Vi znate da naša firma striktno poštuje sva etička pravila poslovanja - rekla je - ali u isto vreme snažno podržava naučni rad.

Pružila je svakom od lekara identičnu fasciklu u plavoj boji.

Oči su im se rašile.

- Napravila sam listu istraživačkih grantova za koje možete da aplicirate. Naučna oblast je široka, izaberite šta vas zanima. Naš klinički tim stoji vam na raspolaganju za bilo kakvu pomoć s pripremom protokola, publikacija, kao i pri osmišljavanju studija.

Lekari su već pomno proučavali papire.

- Neki projekti zahtevaju i najnovije *mac* laptop računare s posebnim softverom za 3D prikazivanje proteza kukova. I njih naravno dobijate kao deo granta.

Sva trojica su klimala glavom. I slušala dalje.

- Pored toga - nastavila je - voleli bismo da budete govornici na nekoliko konferencija koje sponzoriramo. Da govorite o svojim istraživanjima i o iskustvima s našim implantatima.

Lekari su okrenuli stranice.

- Lista je duga. Čikago, Kairo, nekoliko evropskih gradova... I Peking. Naravno, mi snosimo sve troškove putovanja u biznis klasi, plus premijum hotel. Honorar se podrazumeva.

Lekarima se svidelo šta su videli. I šta su čuli.

- Sjajno - rekao je direktor. - Mislim da smo se okvirno dogovorili. Samo još da finalizujemo ugovor.

- Zadovoljstvo mi je - rekla je Jana. - I biće nam čast da nastavimo saradnju. Ugovor će vas čekati u inboksu čim se vratite u ordinaciju.

Dok je to izgovarala, već je tipkala po ekranu telefona i poslala unapred pripremljenu poruku svojim saradnicima u firmi.

Pošaljite ugovor dr Nikoliću. Uspela sam da izdejtstvujem varijantu A.

Pritisak se pojavio iznenada. Tanak, ali uporan, negde između grudne kosti i stomaka. Kao najava. Jana je duboko uzdahnula.

Lekari su pričali, smejali se, gutali suši, inspirisani dobro osmišljenim ponudama iz fascikle.

Napetost u Jani je popuštala samo spolja. U njoj se zid tanjio, drobio. Bilo joj je sve teže da kontroliše osmeh, držanje, ruke, čak i gutanje pljuvačke.

Mogla je satima da pregovara i kalkuliše, da igra svaku korporativnu partiju bez greške – ali pet minuta opuštenosti za stolom bilo je više nego što je mogla da podnese.

Zalogaji su klizili niz grlo njenih sagovornika dok je ona osećala svaki svoj gutljaj kao izdaju.

A izdaja se kažnjava.

Diskretno je odmakla tanjir. Nije volela sastanke u restoranima. Ali bili su neophodni.

Samo je ona znala koliko je svaka ovakva scena košta.

Svet je lakše kontrolisati od sopstvenog stomaka.

Kada je konobar prišao s računom, već je ustajala.

– Dozvolite da ja platim. Firma će pokriti sve – izgovorila je mehanički s osmehom koji ne nosi nijednu emociju.

Zatim se izvinila i otišla do toaleta.

Zastala je ispred ogledala. Posmatrala ju je žena koju svet vidi na svoj način: uspešna, savršena, nedodirljiva. Lepa. I vitka.

Ali ona je znala koliko je grozna iznutra.

Jedanaest zalogaja je morala da proguta.

Previše.

Metalni ukus već joj je bio na jeziku.

Telo je reagovalo brže nego misli, instinktivno. Naviknuto i dresirano da zna kako da se oslobodi otrova. Krenula je prema kabini dok joj se grlo stezalo.

Suze su same navirale, ali nije plakala. To je bio samo mehanizam koji priprema telo za sledeći korak. Sve u njoj tražilo je samo jedno – da izbaci napolje ono što joj ne pripada. Da se oslobodi uljeza. Savila se iznad WC šolje i otvorila usta. Ništa. Muk. Zatim je otvorila usta još jače, gurnula prst duboko, do korena jezika, i osetila kako grč nadolazi.

I tada je krenulo.

Sve što je danas progutala – reči, ponos, vodu, komadiće ribe, pirinač – sve je eksplodiralo iz nje. Grč je putovao kroz nju kao talas. Čim je počeo da popušta, ponovo je ubacila kažiprst duboko u grlo da iscedi sve iz sebe. Zglobovi su joj drhtali, mišići su se trzali, ali je nastavila. Sve dok nije ostalo – ništa.

Samo stomačna kiselina.

Disala je polako, glava joj je pulsirala. U stomaku je osetila olakšanje, kao posle pretrpljenog bola. Jer, izbacila je iz sebe svu nečistoću. Bila je opet svoja. Lagana posle kazne. Dostojna kontrole.

Ostala je naslonjena na hladne pločice, izmorena, ali potpuno smirena.

Pustila je hladnu vodu da teče preko dlanova pre nego što je oprala usta. Popravila je šminku i namestila sako. Vremenom je usavršila tehniku, postala je majstor u ovome. Povraćanje je ostavljalo sve manje tragova.

Četrdeset dana metamorfoze

Kada se vratila za sto, završila je s rukovanjima i odradila oproštaj. Sačekala je da klijenti odu pre nego što je i ona pokupila svoje stvari i napustila restoran.

U crnom *mercedesu*, pre nego što je pokrenula motor, pogledala je na poslovni telefon. Direktor klinike je već stigao da stupi u kontakt s njenim šefom i prenese mu dobre vesti.

- Čujem bili ste briljantni. Čestitam, Jano - pisao je direktor srpskog predstavništva njene firme.

Nasmešila se.

Pogledala je u retrovizor. Odraz je bio besprekoran: čista koža, uredna kosa, lice žene koja vlada sobom.

Bila je zadovoljna.

Samo da večeras vaga pokaže pravu cifru. Jer jedanaest zalogaja je previše.

Ako vaga dozvoli, nagradiće sebe jednom bananom i probiotskim jogurtom. Trista kalorija.

Čistoća ima svoju cenu.

Zove se: glad.

Balkanska lisica

Oduvek sam mislila da je sastanak „naslepo“ romantičan način da se započne ljubavna veza. A onda sam se, pomalo naivno, i sama upustila u slične pustolovine.

- U Austriji je to normalno. Ma, u celom svetu. Ko još ima vremena da izlazi po klubovima i traži ljubav svog života - ubeđivala me je koleginica Eva dok me je nagovarala da se prijavim na aplikaciju za upoznavanje partnera.

- Ali tu sigurno nema Jugosa... - bunila sam se, na šta je Eva prevrnula očima.

Nije shvatala da ja želim da volim na maternjem jeziku. Ali zar to nije ljudski, zar ne tražimo svi ono što nam je poznato, blisko?

Četvrta godina u Austriji, a ja sam i dalje sama. I usamljena. Koliko god da sam izlazila po našim klubovima u Lincu, nisam srela nikoga ko bi me zainteresovao - a kamoli kome bih se ja dopala.

- Nećeš ni sresti. Zato se baci na egzotiku - ubeđivala me je Eva, koja je preko dejting aplikacije pre nekoliko godina upoznala svog današnjeg supruga - lekara iz Sirije.

Prijavila sam se na portal i, verujem, iskreno odgovorila na sva pitanja. Kod pitanja tipa kojoj životinji

najbolje odgovara moj karakter ili koji lik iz serije je najsličniji meni, morala sam dobro da razmislim. Strateški.

I da se razumemo – nisam ja očekivala da upoznam Džordža Klunija. Nisam ni ja Amal. Nisam lepotica, niti ekspert za međunarodno pravo i borac za bolji svet. Ali, iskreno, ne mogu na profilu da napišem da sam pomalo kao kokoška. Samoprezentacija je danas sve. Ljudi ginu zbog dobrog selfija. Tako moram i ja da reklamiram sebe. Na kraju sam napisala da sam najviše kao lisica, a za lik iz serije sam izabrala Meredith Grej iz „Uvoda u anatomiju“. Pametna i elegantna, pomalo plašljiva, ali nezavisna. Kada nekoga prihvati – privržena i odana do koske.

Zar nije sve to, donekle, i tačno?

Sama sam došla u Austriju, snašla se, obezbedila sebi pristojan život. Nisam lekarka kao Meredith, ali sam glavna medicinska sestra na hirurgiji. A tek sam prešla tridesetu.

Čak pomalo i ličim na Meredith – iako sam mršava ili, kako bi moja baka rekla, žgoljava, imam okruglo lice i buckaste obraze. Smeđtu kosu, oči boje meda. Prosek, u najbolju ruku.

Ali lojalna.

Zar to nije važnije od manekenskog izgleda?

Nakon što sam jedne subotnje večeri popunila sve informacije na profilu, počela sam da razgledam muškarce. Lajkovala sam one koji mi deluju zanimljivo.

Ako bi i oni lajkovali mene – to je bio „meč“ i tada mogu da pošaljem poruku. Pravilo je da samo žene mogu da započnu dopisivanje i da je aplikacija samo za žene besplatna. To mi se dopalo. Davalo mi je sigurnost i privid kontrole.

***

Prvu poruku sam poslala jednom Miši, Povolškom Nemcu. Mislila sam da smo sigurno dobra kombinacija jer sam i ja pragmatična slovenska duša.

Miša je bio ekonomista, poznao je klasičnu muziku i delovao je pametno. Pisao je o svemu i svačemu, skačući s teme na temu. O svojoj baki, o putovanjima, pa o psu Rokiju, čiju mi je fotografiju odmah poslao. Na profilu je pisalo: „Inteligentan i veran kao nemački ovčar.“ Zvučalo je obećavajuće.

Uporedo sam (sram me bilo!) počela da se dopisujem i sa Amirom, fizioterapeutom iz Egipta. *Egzotika*, reče Eva. E, on je bio potpuno drugačiji od Miše. Isključiv, zahtevan, slobodniji. Mačo tip. S predivnim maslinastim očima.

Eva je u pravu, ovo jeste uzbudljivo.

Na kraju sam odlučila da se sretnem s obojicom. Veče za veče, pa da ih uporedim.

I sada imam problem.

Naime, posle ta dva sastanka ne mogu da se odlučim koji je bio gori. Užasniji.

Ali da počnem od početka.

***

S Mišom sam se našla u jednom prijatnom baru gde se služio američki roštilj i točilo jako pivo. Svirala se rok muzika, ljudi su se smejali, atmosfera je bila dobra. Sve je obećavalo dok nije progovorio.

Miša je bio simpatičan, čak i lepuškast – ali, bože, tako je bio naporan! Prvo je čitavih sat vremena pričao o stradanjima svoje porodice. Osamdeset godina posle svega?! Ne, hvala. Dosta mi je ratova i iseljavanja.

I taman kada sam pomislila da će se atmosfera promeniti, Miša se rasplakao. Zbog psa. Naime, njegovom psu Rokiju i dalje nedostaje Mišina bivša devojka.

– Otkako je otišla – rekao je – Roki odbija da jede.

Ajde što je njega ostavila, ali kako je mogla Rokiju da slomi srce? Veštica jedna.

Da ne ispadnem bezosećajna, pažljivo sam tapkala oči salvetom. Možda je zbog toga Miša na kraju večeri insistirao da upoznam njegovu majku. I Rokija. Morala sam da skupim svu hrabrost i kažem mu da sastanak nije bio ono što sam očekivala. Da smo različiti.

Plašeći se da će pred svima ponovo da se zaplače, zgrabila sam torbu i izletela iz bara. Na stolu sam ostavila dovoljno novca da pokrije celu večeru.

Dok sam čekala taksi na ulici, Miša mi je prišao gledajući me pokunjeno i pokušao s emotivnom ucenom.

– Ti si dobra žena – rekao je. – I ja sam dobar čovek, samo sam povređen. Kako možeš tako hladno da me odgurneš od sebe?

Uskočila sam u taksi kao da bežim od pobesnelog Rokija.

Bila sam sigurna: s Amirom mora biti bolje.

***

Amir je izabrao persijski restoran. To mi se svidelo, već počinje egzotično. Sve dok nisam skoro pola sata sedela sama, kao dekoracija, izložena pogledima. Amir je kasnio.

Sva iznervirana, dopisivala sam se s Evom. Ona je bila moje osiguranje i na stalnoj vezi tokom svakog dejta. Sve bih joj poslala što sam znala o muškarcima: kako se zovu, kako izgledaju, gde se nalazimo. Ako nestanem, da zna gde da počne potragu.

Kada je konačno stigao, Amir se nije pošteno ni izvinio za kašnjenje. Ali priznajem, sve sam mu oprostila čim me je pogledao tim tamnozelenim očima.

Iako nizak, bio je zgodan. Lepši nego na profilnoj fotografiji. I glasniji nego što sam zamišljala!

Od prvog trenutka nije prestajao da priča. Nije mi dao da dođem do reči. Čak mi je naručio jelo koje je on sâm za mene izabrao, pitajući se glasno zašto sam tako mršava!

Zanemela sam. I imala utisak da svi u restoranu gledaju u nas dvoje. Bio je previše samouveren, previše arogantan, previše naparfemisan. Previše svega.

Nekoliko puta je telefonirao razgovarajući na arapskom, a ja sam bila ubeđena da priča o meni. Uz neki osmeh koji me je iritirao. Bio je nepristojan prema klernerima, izdavao je naređenja. A onda mi je prišao. Seo je pored mene, stavio ruku oko mog struka gledajući u moj dekolte. U stvari – neuspešno tražeći moj dekolte.

Osetila sam da me tretira kao zabavu. Na svom profilu je naveo da je poput orla. A ja sam, izgleda, za njega ipak ona kokoška. Žgoljav plen, ali daj šta daš.

Neće moći. Probudio se instinkt lisice u meni. Lukava sam ja iako nisam posebno hrabra.

Eva je morala da me spase pozivom o „neodložnoj porodičnoj situaciji”. I ja sam izletela iz restorana kao munja.

Ta dva izlaska su mi ozbiljno poljuljala veru u moju misiju.

– Ne možeš da očekuješ da upoznaš onog pravog odmah – hrabrila me je Eva. – Ja sam izašla s toliko njih pre nego što sam srela svog muža. Polako...

U redu, pomislila sam. Treća sreća.

***

Odlučila sam da budem opreznija s lajkovima. Počela sam da istražujem tipove pre nego što im napišem prvu poruku.

Sledeći „meč” je bio Sebastijan. Guglala sam ga, naravno. Ali ništa posebno nisam našla: zaključan *Instagram*, ista profilna fotografija kao na portalu.

Ostalo mi je da ga detaljnije ispitam porukama – pažljivo, pre nego što pristanem na susret.

Poslala sam mu šakaljivo pitanje:

– Pozdrav. Šta je tajna tvoje harizme?

Odgovorio mi je gotovo odmah:

– Predvidljivost. Žene kažu da vole avanture, ali traže stabilnost.

Pogodak!

Dosta mi je nepredvidljivih muškaraca, staloženih samo na profilnoj slici. Hoću pravu egzotiku – proračunatost punokrvnog Austrijanca. Oni su postali ugrožena vrsta.

Tražila sam da mi pošalje još fotografija. Na svima je izgledao pristojno. Neupadljivo, ali ne i odbojno. Usko, izduženo lice, povećih zalizaka, svetle oči, tanke usne. Visok. Voli šetnje i akcione filmove. Radi u gradskoj administraciji.

Životinja: mačka.

Lik iz serije: Šerlok Holms.

Go for it!

Pristala sam da se vidimo.

Prepustio je meni izbor restorana, a ja sam odabrala klasiku: predvidljivost dobrog italijanskog restorana.

Picerija je mirisala na sos od paradajza, maslinovo ulje i parmezan dok je italijanska muzika ublažavala razgovore. Došla sam nekoliko minuta ranije, a on je ušao u restoran tačno na vreme – ni sekundu pre ni sekundu posle.

Pružio mi je ruku, rukovao se preciznim, odmerenim stiskom.

Nasmešio se ne odajući mi ni trunku utiska o tome kako izgledam u crnoj, uskoj haljini, s velikom bisernom ogrlicom oko vrata i sedefnom maramom prebačenom preko ramena.

U senkama prigušenog svetla posmatrala sam njegovo lice koje je bilo baš kao na fotografijama. Jedino što je zaliske pokušao da prekrije prebacujući kosu s jedne strane na drugu. Ali dobro, to ženska ruka lako sredi.

Sebastijan je bio pristojan, tih, uljudan. Prelistavao je jelovnik vojničkom preciznošću, komentarisao cene. Očekivano.

Naručila sam čašu crnog vina.

Veče je obećavalo.

Oboje smo jeli picu, razgovor je tekao glatko. O poslu, o filmovima.

Kada sam spomenula da volim romantične filmove, rekao je službeno:

- Emotivna zavisnost od fikcije nije dobra. Statistika pokazuje da to vodi ka iracionalnim očekivanjima...

Okej, Šerloče.

Preskočila sam temu muzike jer mu je na profilu pisalo da voli austrijski šlager (jao!). Ali dobro, rešila sam da budem tolerantna.

Kada smo završili s jelom, Sebastijan je otišao do toaleta. Iskoristila sam to vreme da pošaljem Evi poruku da dejt za sada prolazi sasvim dobro. Odložila sam telefon i naručila još jednu čašu vina.

Sebastijan se vratio ne samo s opranim rukama, već i sa novom motivacijom. Pogledao je u mali crni notes koji je izvadio iz svoje tašne i počeo da me ispituje: o zdravlju, o planovima za budućnost, o porodici.

Iznenadio me je, i time stekao prednost.

Osećala sam da želim da ostavim dobar utisak, da ne pogrešim odgovor. Bilo je kao na razgovoru za posao. Želela sam da ga impresioniram, a on me je saterao u ćošak.

Bila sam srećna kada je klimnuo glavom i time označio kraj ispitivanja.

- Da li tebe nešto zanima? - upitao je.

- Ne - rekla sam i dodala: - Možemo li da tražimo račun? Već je kasno.

Kada nam je prišao kelner, Sebastijan mu je rekao da plaćamo odvojeno.

Znači, nisam prošla test.

A po držanju kelnera, rekla bih da je i on mislio isto.

Sebastijan je platio svoj deo ne ostavivši kelneru ni cent bakšiša.

Blokiraću ga na portalu čim stignem kući.

Nije on bez veze izabrao mačku za životinju na profilu: meri rizik, računa distancu, ne gubi vreme na emocije.

Kada sam izašla na ulicu, svež vazduh me je udario u lice. Sebastijan se oprostio rekavši mi da ide kući prevozom.

Četrdeset dana metamorfoze

Taksi je brzo stigao. I baš kada sam otvorila vrata da uđem, čula sam glas iza sebe: – Sačekajte – vikao je na srpskom.

Zastala sam zbunjena.

– Ovo Vam je ispalo – rekao je kelner pružajući mi maramu.

Tek tada sam primetila njegove umiljate oči i topao osmeh. Lepo lice.

– Oh, kako znate da govorimo istim jezikom? – pitala sam.

– Molim Vas, odmah sam Vas prepoznao. A akcent mi je sve potvrdio.

Nasmešila sam se iskreno.

On je nastavio pomalo nesigurno: – Celo veče se pitam šta radite s onim tipom! On Vas ispituje, potom plaćate odvojeno... Treba da bude srećan što je žena kao Vi uopšte izašla s njim!

Zbunila sam se i, verujem, pocrvenela.

– Hvala Vam... I izvinite što nisam primetila da smo „naši“.

Vragolasto se nasmešio.

– Oprostiću Vam ako popijete piće sa mnom. Obećavam, ja plaćam – namignuo je.

Pogledala sam ga bolje. Zgodan, simpatičan, duhovit. Kako ga nisam ranije primetila?

– Kada si slobodan? – prešla sam na ti.

– Sutra – odvratio je kao iz topa, a oči su mu zasijale.

– Onda mi vrati maramu sutra – rekla sam mu i izdiktirala svoj broj telefona.